

- 1140 -

1B6617

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

Κατά τὴν 3. Νοεμβρίου 1876

ΕΝ Τῃ ΚΗΔΕΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΟΓΙΜΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΡΟΥΣΟΥ

ΕΝ Τῷ ΙΕΡῶ ΝΑῶ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΥΠΟ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΟΥ.

(Τυπῶνται δαπάνῃ τῆς συζύγου τοῦ ἀποβιώσαντος.)

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ « Η ΕΚΚΩΒΑΤΕΙΟΣ »

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1876.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΥ.

« Λινέσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδόξους.... ἐν
» ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καύχημα... οἱ κατέ-
» λιπον ὄνομα τοῦ ἐκδιηγῆσασθαι ἐπαίνους »
(Σοφ. Σειράχ μδ')

Λυπηρὸν ὄντως καὶ ὑψηλὸν καθήκον προσεκάλεσεν ἡμᾶς, σεβαστὴ ὀμήγουρις, ὅπως, κατὰ τὴν πένθιμον ταύτην ἱεροτελεστίαν, προπέμφωμεν εἰς τὸ τελευταῖον κατοικητήριον τῶν βροτῶν, — ἀλλὰ τίνα ἄρά γε προπέμφωμεν;

« Σὺ, Οὐράνιος Σοφία, ἡ τοὺς ἐραστάς Σου, καθιστῶ-
» σα λυχνίαν φωτοδόλον, μαρμαρυγαῖς καὶ ἀκτίσι τὴν
» Ἐκκλησίαν καὶ πολιτείαν καταγλαΐζουσας, Σὺ, λέ-
» γω, πρωτογενῆς θύγατερ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ἀπό-
»δος τὸν προσήκοντα ἔπαινον καὶ τὴν δόξαν τῷ προκει-
» μένῳ νεκρῷ, οὐτινος ἡ ἀφοσίωσις καὶ λατρεία πρὸς
» Σὲ μεγάλη τῷ ὄντι καὶ βαθεῖα ὑπῆρξε, τῷ ἐναρέτῳ
» καὶ χρηστῷ πολίτῃ, τῷ ἀδάμαντι τῆς παιδείας

ΘΕΟΔΩΡΩ ΚΑΡΟΥΣΩ!

Ἐπέπρωτο ἄρα εἰς ἐμὲ, τὸν ἐλάχιστον, ἀλλὰ προσφιλῆ καὶ εὐγνώμονα μαθητὴν σου, νὰ ἀποτίσω τὸν θλιβερὸν τοῦτον φόρον, ἐπὶ μικρὸν νὰ ταράξω τὴν νεκρικὴν ἡσυχίαν σου! οὐδόλως ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀνεδέχθη μεγάλην ἀγῶνα, τὸν ἀγῶνα τοῦ νὰ σοὶ ἐκφωνήσω τὸν ἐπικηδεῖον, καθόσον γνωρίζω, ὅτι καὶ ἡ σύντομος βιογραφία ἀνδρός ὄντως ἀγαθοῦ καὶ ἡ ἀπλῆ ἔτι αὐτῆ ἀπαριθμησις τῶν πολλῶν αὐτοῦ πλεονεκτημάτων καὶ ἀρετῶν καὶ τοῦ εὐφραδαστέρου ρήτορος ἐνίοτε τωρῶτερον φθέγγονται, γὰρ καὶ μόνῃ ἡ ἀφήγησις ἐξαιρέτων προσόντων, ἅπαντα ἀθάνατα μένουσι καὶ πέραν τοῦ τάφου.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΛΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

Ὁ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΡΟΥΣΟΣ ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1812 ὑπὸ εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων γονέων, οἵτινες πρῶτως ἐνεφύτευσαν εἰς αὐτὸν τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Ἐποτίσθη δὲ τὰ πρῶτα νάματα τῆς ἐλληνικῆς παιδείας καὶ μαθήσεως παρὰ τοῦ τότε ἐν Κεφαλληνίᾳ εὐδοκίμως διδάσκοντος Νεοφύτου Βάμβα, παρ' ᾧ διετέλεσε μαθητεύων μέχρι τοῦ 30ου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Τοσοῦτον δ' ἐπέδωκεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης, ὥστε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγκρατῆς αὐτῆς γενόμενος διωρίσθη βοηθὸς τῆς διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης εἰς τὸ παρὰ τοῦ εὐπαιδέτου Σακκελλαρίου διευθυνόμενον Λύκειον τῆς Κεφαλληνίας· μετὰ τινα δὲ χρόνον προσεκλήθη ὡς διευθυντῆς τοῦ ἐν Παξοῖς λυκείου καὶ κατόπιν, προαχθεὶς εἰς τοῦ ἐνταῦθα λυκείου τὴν διεύθυνσιν, μεγάλως διέπρεψε περὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, καταρτιζὼν τοὺς μαθητάς του ὅσον ἐνεστί κάλλιον εἰς τε τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, δι' ἀφειδοῦς ἅμα καὶ συνετῆς εἰς αὐτοὺς προσφορᾶς τῆς πολυτιμοτάτης πνευματικῆς τε καὶ ἠθικῆς τῶν νέων τροφῆς, ἥτοι διὰ προσφυοῦς ἐπιδείξεως καὶ ἐμβιθοῦς ἐρμηνείας τῶν προϊόντων τῆς ἐλληνικῆς μεγαλονοίας καὶ σοφίας, μέχρι τοῦ ἔτους 1850, ὅτε, ἀπαλλαγείς τῆς ὑπηρεσίας ἐνεκα τῶν ὑψηλῶν καὶ φιλελευθέρων αὐτοῦ πολιτικῶν φρονημάτων δεόντως ικανοποιήθη παρὰ τῆς νεολαίας Ἀργοστολίου, εὐφῆμως ἐπικροτησάσης ἐπὶ τοῖς αἰσθήμασι καὶ φρονήμασι τοῦ περισπουδάστου αὐτῆς διδασκάλου. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1850ου μέχρι τοῦ 1853ου ἔτους κατεγίνετο εἰς ἰδιαιτέραν μελέτην τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, ἣν καὶ ἐντελῶς ἐξέμαθεν. Ἐχὼν δὲ ἀκάθεκτον ζῆλον καὶ ἔφεσιν πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, εὐστόχως τὸ σύστημα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐγγέλου ἐμύθη ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει σοφοῦ ἡμῶν συμπολίτου Ι. Μενάγια, ὅστις, διδὼν τὴν ὄντως εὐγενῆ καὶ ἀκόρεστον πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν τοῦ Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ ἐπιθυμίαν, ἀφειδῶς παρέσχεν αὐτῷ πᾶσαν πνευματικὴν ἐνίσχυσιν· τοσοῦτῳ δ' ἐπέδωκεν εἰς τὴν

ἐκμάθησιν τῆς Γερμανικῆς φιλοσοφίας, καὶ τοσοῦτον ἐνετρύφησεν εἰς τοὺς ἀειθαλεῖς λειμῶνας τῶν διαφόρων αὐτῆς συστημάτων, καὶ πολυειδῶς ὠφελήθη ἐξ αὐτῶν, ὥστε οὐχὶ μόνον ἐξέδοτο τὴν πλείστου λόγου ἀξίαν διατριβὴν αὐτοῦ. «Ὁ Σωκράτης πρόδρομος τοῦ Χριστιανισμοῦ», διατριβὴν μεγάλως ἐπαινεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ λίαν ἐλλογίμου καὶ εὐφραδοῦς ἐκείνου ἀνδρὸς τοῦ Σ. Καραθεωδωρῆ, ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' εἶτα ἐφιλοπόνησε καὶ τὰς ἐμβριθεῖς ἐκεῖνας ἰδίας του κριτικὰς τε καὶ ἀναλυτικὰς εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος μελέτας, αἵτινες ἀνεβίβασαν αὐτὸν εἰς τὴν ὑψηλὴν τῶν ἐγκρίτων παρ' ἡμῖν πεπαιδευμένων περιωπῆν, τῆς προσηκούσης τυγχόντες καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἐν Ἑσπερίᾳ σπουδαίων ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτιμήσεως. Καὶ μάλιστα δὲν λέγομεν ὑπερβολὴν λέγοντες ὅτι τὸ ἐρίτιμον ὄνομα τοῦ προκειμένου νεκροῦ, ὡς διαπρεποῦς τοῦ ἔθνους ἡμῶν λογίου δὲν ἔμεινεν ἀφανὲς ἐντὸς τοῦ στενοῦ χώρου τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ ἐφημιζετο, ὥστε κατὰ τὸ ἔτος 1853 προσεκλήθη καὶ παρὰ τῶν ἐν Τεργέσῃ ὁμογενῶν ἵνα διευθύνῃ τὴν αὐτόθι Ἑλληνικὴν σχολὴν, ἀλλ' ἐνεκα τῆς ἀχροσφαλοῦς υἱείας αὐτοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν φίλην αὐτοῦ πατρίδα, ἀφείς παρὰ τῇ ἐν Τεργέστῃ Ἑλληνικῇ κοινότητι λίαν ζωνρὰς ἀναμνήσεις σεβασμοῦ, ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως. Ἐνταῦθα δὲ πάλιν παραγενόμενος κατὰ τὸ ἔτος 1855ον διωρίσθη διευθυντῆς τῆς ἐν Ληξουρίῳ Παιτρισείου Σχολῆς. Ἀλλὰ τίς δύναται ἤδη νὰ ὑπολογίση καὶ περιγράψῃ τοὺς ἀτρύτους κόπους, ὅσους ἐπέκεινα τῶν 12 ἐτῶν κατέβαλλε πρὸς διαφώτισιν τῆς νεολαίας Ληξουρίου; Τίς δύναται ἐπαξίως νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ὄντως φιλογενῆ προθυμίαν, μεθ' ἧς νυχθημερὸν κατεγίνετο, ἵνα ὡς φιλεργὸς μέλισσα παρασκευάσῃ τὸ πολύτιμον μέλι πολυειδῶς ὠφελίμων γνώσεων, ὅπερ καὶ ἀφειδῶς προσέφερε τῇ ἐμπιστευθείσῃ αὐτῷ νεολαίᾳ, παντως δὲ ἵνα ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα, τὴν

πρὸς τὴν θρησκείαν εὐσέβειαν, καὶ τὸν πρὸς τὰ γράμματα ζῆλον; Οὐδεὶς ταῦτα δύναται δεόντως νὰ ἐγκωμιάσῃ εἰμὴ μόνον ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς, ὧν περ' ἀπήλαυε παρ' ἀπάσης τῆς κοινωνίας Ληξουρίου. Παντοῦ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἠύλογεῖτο, παντοῦ ἡ παιδεία καὶ τὸ μελίχιον τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ἠκοδόμει τὸν ἔπαινον καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ὥστε καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀναχώρησις αὐτοῦ ἐγένετο παραίτιος τοῦ νὰ καταρρεύσῃ ἡ Σχολὴ ἐκείνη, ὡς καὶ πᾶν ἐν γένει κτίριον καταρρέει, ἰσχυρᾶς καὶ στερεᾶς βάσεως στερούμενον.

Ἀπέσχε δ' ἔκτοτε ὁ μακαρίτης πάσης διδασκαλικῆς ἑδρας, καὶ μόνην ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησε καὶ συντόνως καὶ διηνεκῶς ἐπλήρου, τὴν τοῦ ἐντροφᾶν ἐν τοῖς ἀθανάτοις τῶν Γερμανῶν φιλοσοφίμασι. Τροφή αὐτοῦ καὶ μόνη διασκέδασις, ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ ἐγένετο ἡ ἔκτοτε μάλιστα κατ' ἰδίαν μελέτη, καὶ ὡς ὥραϊα προϊόντα τῆς τοιαύτης συντόνου αὐτοῦ πνευματικῆς ἐνασχολήσεως ἐδημοσίευσε κατὰ καιροῦς πλείστας ὄσας φιλολογικὰς διατριβάς, ὡς μία τῶν ὁποίων βεβαίως θεωρητέα, καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Ρενᾶνος συγγραφέντα βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἀνευρίσκει τις τὸν ἀληθῆ φιλόσοφον, τὸν ἀληθῆ Χριστιανόν.

Ἄλλὰ τι πρῶτον καὶ τι ὕστερον νὰ καταλέξωμεν τῶν προτερημάτων αὐτοῦ ὡς συγγραφέως; γλαφυρὸς κάλαμος καὶ ἀνόθευτος, κρίσις ἰσχυρὰ, σκέψις ἐμβριθής, ἦσαν τὰ καθωραϊζόντα τὸν ἡμέτερον λόγιον πλεονεκτήματα.

Ἄλλ' ἐνῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐμεγαλύνετο, ἀλλ' ἐνῶ εὐθυβόλως ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τῆς φιλοσοφικῆς τελειότητος, ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐποχὴ, ἵνα, κατὰ τὴν IB'. Ἰόνιον Βουλὴν ἢ Κεφαλληνίαν εὐγνωμονοῦσα ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῶν τροφείων αὐτοῦ, ἐκλέξῃ αὐτὸν βουλευτὴν, καὶ τοιουτοτρόπως τῷ ἐγένετο ἀφορτὴ ἵνα ἐπισημότερον ἀναπτύξῃ καὶ ἐκδηλώσῃ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον διατρεφόμενα τῆς ἐλευθερίας αἰσθήματα, καθόσον τὰ ὄντως εὐγενῆ αἰσθήματα δὲν πνίγονται διὰ

τοῦ χρόνου καὶ τῶν περιστάσεων, ἀλλὰ τούναντίον θάλλουσι καὶ ἀκμάζουσιν ἄχρι τέλους εἰς τὰς εὐγενεῖς καρδίας ὥστε εἰσελθῶν εἰς τὴν Βουλὴν, ὡς ἰσχυρὸς σκόπελος ἢ βράχος ἀταρβῆς πρὸς τὰ κύματα, ἀντετάσσετο πρὸς τὰ καταχθόνια σχέδια τῆς πρῆν Κυβερνήσεως, καὶ κατεψήφισε τῶν νέων μεταρρυθμίσεων, ἅς τινὰς ὁ ἄλλως ἔξοχος πολιτικὸς καὶ φιλόλογος τῆς Ἀλβιδόνας προὔτεινε τότε τοῖς Ἑπτανησίοις, ἦτοι τὴν παραδοχὴν νέου συντάγματος πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ ἐλευθέρου ἐθνικοῦ φρονήματος· οὕτω δὲ ὑπέρμαχος ὁ Θ. Καροῦσος γενόμενος τῆς Ἑπτανήσου, καὶ πιστὸς ἅμα συνάδελφος καὶ συνεργάτης τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει αἰοδύμου ἀνδρὸς Γ. Λιθαδᾶ, ἐματαιώσε τὰ ἐπίβουλα τεχνάσματα καὶ εἰλικρινῶς ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν του, γενναίως ἐξυπηρετῶν τ' ἀληθῆ καὶ μόνον συμφέροντα τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, εἰς τὴν προάσπισιν καὶ προαγωγὴν τῶν ὁποίων καὶ εἶτα πάλιν καὶ μέχρις ἐσχάτων, καὶ ὡς ἔνορκος καὶ πρόεδρος τῶν ἐνόρκων, οὐχ' ἦττον ὁ ἀνὴρ διεκρίθη.

Ἄλλὰ μήπως ἄρα γε διὰ τοιούτων μόνον πλεονεκτημάτων περιεκοσμεῖτο ὁ προκείμενος νεκρὸς; οὐχί, σεβαστὴ μοι ὀμήγουρις, οὐδαμῶς· ἀλλ' ὡς συμπλήρωμα καὶ κωρωνίς τῶν δύο τούτων ἀρετῶν, τῆς παιδείας καὶ τῆς φιλοπατρίας ἐξόχως ἐκόσμη καὶ διέκρινε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἡ ἀληθῆς εὐσέβεια. Ὅθεν καὶ πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀνεδείχθη ἔνθερμος ἐκπληρωτὴς τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἀγαθότατος, εὐεργετικὸς, μελίχιος, εὐπροσῆγορος πρὸς παντας καὶ εἰς ἄκρον μετριόφρων, ἐν ἐνὶ λόγῳ τοιούτων πλεονεκτημάτων ἔμπλεως, ἅπερ ἀπαυγάζουσιν ἐκ μόνης τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς ἐραστὴν χαρακτηρίζουσι· τούναντίον δὲ, οἴησις, ματαιοφροσύνη, ἀρχολίπαρτα, καὶ τῶν θείων ὀλιγωρία καὶ περιφρόνησις, κακίαι, αἰτινες ὁμολογουμένως ἐπιπολάζουσιν εἰς πολλοὺς δοκῆσι-
σάου πρώτου ἀνδρός.

Ἐν τσοούτῳ ἐπέστη καὶ ἡ στιγμή, καθ' ἣν, μετὰ σύντονον καὶ ἐν δελεχῇ τῶν ἀρετῶν τούτων ἄσκησιν καὶ καρποφόρον καλλιέργειαν, ἔμελλε πλέον νὰ ὑποκύψῃ καὶ ὁ Θ. Καροῦσος εἰς τὸ ἀμείλικτον τοῦ θανάτου δρέπανον, ὡς στάχυς, φαίνεται ὠριμος πρὸς δρέψιν. Ναι, ἡ εἰς πάντα πεπρωμένη στιγμή καὶ εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐπέστη· ἀλλὰ θνήσκει ἡ ἀφάνεια καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῆς καρποῦται τι ὠφέλιμον· θνήσκει ὅμως ἡ ἐπιστημότης, ἀφαρπάζεται ἐκ μέσου ἡμῶν τὸ σκῆνος τοιαύτης ψυχῆς, τοιαύτης διανοίας, καὶ πάντες δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ βιογραφικοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτῆς, ζηλοῦντες τὸν ἄνδρα καὶ ὡς ὁδηγὸν εἰς τὸν βίον αὐτῶν θεωροῦντες καὶ ὡς παράδειγμα ἀξιομίμητον.

Πλὴν πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν πρόωρον ἀφ' ἡμῶν ἀρπαγὴν τοιοῦτου φιλοσόφου, ἐνῶ πολὺ ἔτι ἠδύνατο νὰ ζήσῃ καὶ ζῶν πολὺ νὰ ὠφελήσῃ; Ἄβυσσος τῶ ὄντι τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου, καὶ τίς ποτε διεξερεύνησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ; Ἄλλ' ἴσως ἡ βουλή τοῦ Ὑψίστου προσφέρει ἡμῖν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καιρίας τινὰς ἠθικὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας οὔτε χρόνος οὔτε ἄτομα δύνανται ποτε νὰ ἐπουλώσωσιν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ νοθεύσῃ ἡμᾶς ἐντόνως. Δεχθῶμεν καρτερικῶς πᾶσαν θεόπεμπτον θλίψιν, καὶ ἀναλογισθῶμεν, ὅτι ἡ θλίψις εἶναι μὲν σταθερὸν μοιραῖον κληροδότημα, ὅπερ μεταβιβάζει πᾶσα ἐπὶ γῆς ζῶσ' ἀνθρώπων γενεὰ εἰς τὴν ἄλλην, τὴν ἐκάστοτε διάδοχον αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ἀφ' ἡμῶν πρόωρος ἀρπαγὴ τοιοῦτων ἀνδρῶν θεωρητέα ὡς διδακτικώτατον μάθημα τῆς ἀπέιρου τοῦ Θεοῦ καὶ πανσόφου προνοίας, προτιθεμένης καὶ δι' αὐτοῦ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ συνετίσῃ τὰ πλήθη καὶ ἀγάγῃ αὐτὰ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς ἐπὶ γῆς προορισμοῦ των.

Ναι, Σεβαστέ Διδάσκαλε, ἡ στέρησίς σου μέγιστον τραῦμα ἐπιφέρει τῇ λειψανδρίαν πασχούσῃ κοινωσίᾳ ἡμῶν, καθόσον ἀπωλέσαμεν μετὰ σοῦ διάνοιαν εὐρείαν καὶ φωτεινὴν, καρδίαν φιλόφρονον καὶ πλήρη ἀγῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ φιλοπατρίας ἀισθημάτων, ἀπωλέσα-

μεν πολλὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν καὶ ἀρετὴν, τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ἀγάπης καὶ εὐσεβείας, ἐστερήθημεν πολιτίμου πολίτου, πολλὰ ἐργασαμένου καὶ πολλὰ ἔτι ὑπισχνουμένου τῇ φίλῃ πατρίδι· ἀπωλέσαμεν ἐνθερμον τῆς φιλοσοφίας λάτρην καὶ ἀκάματον ἐν γένει τῶν μουσῶν θεράποντα.

Εἰς δὲ τὴν δεινὴν ἐρώτησιν τοῦ «τί πράγματι ἀπωλέσαμεν»; Ἄς ἀποκριθῶσιν οἱ ἀγνοῖ παλμοὶ τῆς καρδίας ἐκεῖνων, οὗς, κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, διὰ χειρῶν σου ἐσπαργάνωσας, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου σκυθρωπότης καὶ θλίψις τῶν συμπολιτῶν σου, ἡ κοινὴ μήτηρ Πατρίς, ἡ λατρευθεῖσα ὑπὸ σοῦ φιλολογία καὶ φιλοσοφία ἡ ἔδρα τοῦ τεμένουσ τῶν Μουσῶν, ἡ κοινὴ τέλος συνειδήσις, ὁ ἀόρατος οὗτος καὶ ὁρατὸς ἐνταυτῷ κριτής, εἰς οὐ τὴν κρίσιν πᾶν ἐν τῇ κοινωσίᾳ ἄτομον ὑπόκειται.

Εἶθε δὲ τῶν καιρῶν ἡ εὐκρασία ἀποφέρει ἐφεξῆς μείζονα εὐφορίαν εἰς τὰς τάξεις τῶν θιασωτῶν καὶ ἀθλητῶν τῆς παιδείας καὶ τῶν δημοσίων λειτουργῶν τῆς Πατρίδος ἡμῶν!

Δεῦτε τοίνυν μετ' εὐγνώμονος καρδίας πανύστατον ἀσπαζόμενοι, φίλοι συσπουδασταί, τὸν σεπτὸν ἡμῶν διδάσκαλον, τὸν πάντως ἀξιότιμον πολίτην, συμπολίται, εὐξώμεθα τῷ Θεῷ ὅπως παραλαμβάνων τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐξαγγελίῃ αὐτῷ ἐν τῇ ὑπερτάτῃ δικαιοσύνη του:

« Εὐ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγα ἤς »
 » πιστὸς, ἐπὶ πολλὰ σὲ καταστήσω, εἰσελθε »
 » εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου! »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. Σ. 2. Φ. 8. 0013

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΜΑΡΙΝΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΤ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ